

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/38/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3620200197
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3620200197.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobkyne O. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., D. L. S. XX/X proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 22. júla 2021, č. k. 4Csp/2/2020-198, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%. Výrokom III. rozhodol, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd I. inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou proti žalovanému domáha zaplata sumy 218,75 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 11.02.2020 do zaplata a sumy 109,74 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 11.02.2020 do zaplata a náhrady trov konania. Súd vykonal dokazovanie a zistil, že žalobkyňa žiadosťou o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/ zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500112854 zo dňa 27.04.2015 požiadala žalovaného o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu v sume 750 Eur. V žiadosti je uvedený informatívny údaj o predpokladanej mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzatvorená) vo výške 40,94 Eur. Úver mal byť splatený v 42 mesačných splátkach po 23,59 Eur pri predpokladanej RPNM za úver 24,75 %, ročnej úrokovej sadzbe 17,70%, priemernej RPNM za úver 34,42 %. Žalobkyňa mala na úver zaplatiť celkovo sumu 1.065,78 Eur, v ktorej je zahrnutý aj poplatok za poskytnutie úveru v sume 75 Eur. Žiadosťou o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/ zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500112851 zo dňa 27.04.2015 požiadala žalovaného o poskytnutie spotrebiteľského úveru v sume 1.500 Eur. V žiadosti je uvedený informatívny údaj o predpokladanej mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzatvorená) vo výške 81,87 Eur. Úver mal byť splatený v 42 mesačných splátkach po 47,17 Eur pri predpokladanej RPNM za úver 25,73 %, ročnej úrokovej sadzbe 17,68 %, priemernej RPNM za úver 34,42 %. Žalobkyňa mala na úver zaplatiť celkovo sumu 2.131,14 Eur, v ktorej je zahrnutý aj poplatok za poskytnutie úveru v sume 150 Eur. Z oznámenia o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500112854 zo dňa 30.04.2015 vyplýva, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 750 Eur s tým, že poskytnutý úver mala splatiť v 42 mesačných splátkach po 23,59 Eur + 17,35 Eur z dôvodu splátok podľa Dohody o poskytovaní služieb, t.j. spolu v sume 40,94 Eur. Prvá splátka bola

splatná dňa 01.06.2015 a posledná splátka bola splatná dňa 01.11.2018, pri RPNM 25,61%, priemernej RPNM 34,42 %. Ďalej z oznámenia vyplýva, že celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť na úver predstavovala sumu 1.065,78 Eur. Táto pozostávala z úveru, úrokov za celú dobu čerpania + poplatku za poskytnutie úveru v sume 75 Eur. Odplata za poskytnutie služieb podľa Dohody o poskytovaní služieb predstavovala sumu 728,70 Eur, ktorá mala byť splácaná v mesačných splátkach po 17,35 Eur. Z oznámenia o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500112851 zo dňa 30.04.2015 vyplýva, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.500 Eur s tým, že poskytnutý úver mala splatiť splatí v 42 mesačných splátkach po 47,17 Eur + 34,70 Eur z dôvodu splátok podľa Dohody o poskytovaní služieb, t.j. spolu v sume 81,87 Eur. Prvá splátka bola splatná dňa 01.06.2015 a posledná splátka bola splatná dňa 01.11.2018, pri RPNM 25,61%, priemernej RPNM 34,42 %. Ďalej z oznámenia vyplýva, že žalobkyňa mala na úver zaplatiť celkovú čiastku v sume 2.131,14 Eur. Tá pozostávala z úveru, úrokov za celú dobu čerpania + poplatku za poskytnutie úveru v sume 150 Eur. Odplata za poskytnutie služieb v zmysle Dohody o poskytovaní služieb predstavovala sumu 1.457,40 Eur, ktorá mala byť splácaná v mesačných splátkach po 34,70 Eur. Zo splátkového kalendára k úveru č. 8500112854 vyplýva, že žalobkyňa mala úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere č. 8500112854 zo dňa 30.04.2015 splatiť v 42 splátkach po 40,94 Eur s tým, že prvá splátka bola splatná dňa 01.06.2015 a posledná dňa 01.11.2018. Žalobkyňa mala na úver zaplatiť celkovo sumu 1.719,48 Eur. Zo splátkového kalendára k úveru č. 8500112851 vyplýva, že žalobkyňa mala úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere č. 8500112851 zo dňa 30.04.2015 splatiť v 42 splátkach po 81,87 Eur s tým, že prvá splátka bola splatná dňa 01.06.2015 a posledná dňa 01.11.2018. Žalobkyňa mala na úver zaplatiť celkovo sumu 3.438,54 Eur. Z rozhodcovskej zmluvy č. 8500112854 zo dňa 27.04. 2015 a z rozhodcovskej zmluvy č. 8500112851 zo dňa 27.04. 2015 vyplýva, že akéhokoľvek spory, nezrovnalosti, ktoré vzniknú medzi zmluvnými stranami zo Zmluvy o revolvingovom úvere alebo Dohody budú riešené súdnou cestou alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z rozhodcovských súdov určených v zmluve. Z Dohody o poskytovaní služieb č. 8500112854 zo dňa 30.04.2015 a z Dohody o poskytovaní služieb č. 8500112854 zo dňa 30.04.2015 vyplýva, že upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k uzatvorenej Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500112854 a k Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500112851. V Dohodách o poskytovaní služieb v bode 7.1 je uvedené, že spotrebiteľ za uzavretie Dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,57% zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, zároveň sa spotrebiteľ zaväzuje splácať túto sumu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v Oznámení veriteľa o schválení úveru. Z výpovede žalobkyne vyplýva, že 27.04.2015 požiadala žalovaného o poskytnutie úveru v sume 1.500 Eur a v sume 750 Eur. Žalovaný poskytol žalobkyni úver na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500112854 zo dňa 30.04.2015 vo výške 750 Eur, ktorý jej však vyplatil už znížený o poplatok za poskytnutie úveru v sume 75 Eur a na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500112851 zo dňa 30.04.2015 vo výške 1.500 Eur, ktorý jej taktiež poskytol znížený o poplatok za poskytnutie úveru v sume 150 Eur. Žalobkyňa úvery splácala. V roku 2017 zistila, že poskytnuté úvery preplatila. V tom čase ju žalovaný vyzýval na zaplatenie sumy 1.400 Eur a sumy 700 Eur, aj keď úvery splácala riadne a včas. Pri podpise zmlúv o úvere nebola zamestnancom žalovaného informovaná, že na základe Dohôd o poskytovaní služieb bude povinná zaplatiť žalovanému takmer 100% zo sumy poskytnutého úveru. Žalobkyňa tak za pomoci Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS Prešov dňa 20.03.2017 odstúpila od Dohôd o poskytovaní služieb. Odstúpenie doručila žalovanému, ktorý však odstúpenie od dohôd neakceptoval a požiadal jej zamestnávateľa o realizovanie zrážok z jej mzdy. Poskytnuté úvery považuje za bezúročné a bez poplatkov, pretože zmluvy neobsahujú zákonom vyžadované náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), písm. j), písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. Taktiež má za to, že Dohoda o poskytovaní služieb je v rozpore s dobrými mravmi, keďže ide o služby poskytované v priamej súvislosti s úverom a žalovaný na základe tejto dohody požaduje od dlžníka odplatu vo výške asi 87%. Z výsluchu svedkyne, matky žalobkyne, vyplýva, že jej dcéra uzatvorila so žalovaným zmluvu o úvere. Úvery riadne a včas splácala. Suma, ktorú má žalobkyňa zaplatiť žalovanému na základe Dohôd o poskytovaní služieb bola do zmlúv doplnená dodatočne a ide o neprimerane vysoký poplatok spojený s poskytnutím úveru.

3. Na základe vykonaného dokazovania považoval súd za preukázané a medzi stranami to ani nebolo sporné, že medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola dňa 30.04.2015 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500112854, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver v sume 750 Eur, z ktorej vyplatil žalobkyni len sumu 675 Eur, keďže si z poskytnutého úveru odpočítal sumu 75 Eur na úhradu poplatku za poskytnutie úveru. Zároveň dňa 30.04.2015 bola medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500112851,

na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver v sume 1.500 Eur, z ktorej vyplatil žalobkyni len sumu 1.350 Eur, keďže si z poskytnutého úveru odpočítal sumu 150 Eur na úhradu poplatku za poskytnutie úveru. Je nepochybné, že v tomto prípade ide o spotrebiteľské zmluvy a to tak s ohľadom na povahu zmluvných strán, keďže žalovaný pri uzatváraní a plnení zmluvy konal a žalobkyňa nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a tiež s ohľadom na skutočnosť, že pre spotrebiteľa sú vopred pripravené podmienky zmluvy a nie je vytvorený priestor na dojednanie jej obsahu alebo zmeny obsahu pred uzatvorením. Na takto vzniknutý právny vzťah strán konania je preto potrebné použiť právne normy spotrebiteľského práva, a to najmä ustanovenia Občianskeho zákonníka § 52 a nasl. o spotrebiteľských zmluvách, ako i osobitné predpisy, a to najmä zákon o ochrane spotrebiteľa a zákon o spotrebiteľských úveroch. Je nepochybné, že v danom prípade ide súčasne o spotrebiteľský úver upravený zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. a z tohto dôvodu sa súd zaoberal týmito zmluvami z hľadiska dodržania podstatných náležitostí zmluvy uvedených v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia týchto zmlúv. Súd zistil, že predložené zmluvy neobsahujú termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., a ďalej obsahujú nesprávny údaj o výške RPMN v neprospech spotrebiteľa a o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. g), keďže žalobca do celkovej čiastky úveru č. 8500112854 splatnej spotrebiteľom (1.065 Eur) nezahrnul platby podľa Dohody o poskytovaní služieb (odplata za poskytnutie tejto služby je samostatne uvedená v Oznámení o schválení úveru vo výške 728,70Eur) a do celkovej čiastky úveru č. 8500112851 (2.131,14 Eur) nezahrnul platby podľa Dohody o poskytovaní služieb (odplata za poskytnutie tejto služby je samostatne uvedená v Oznámení o schválení úveru vo výške 1.457,40 Eur). Pokiaľ boli v zmluvách dohodnuté doplnkové služby (a tieto už boli dokonca zahrnuté v pravidelnej mesačnej splátke) mali byť súčasťou celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, a preto mali byť zahrnuté aj do výpočtu RPMN (§ 2 písm. k) zák. č. 129/10 Z.z.). Súd pri rozhodnutí vychádzal z toho, že z tohto dôvodu je táto povinná náležitosť v zmluvách resp. v zmluve uvedená nesprávne, teda nezodpovedá skutočnosti a v zmluvách je uvedená v neprospech spotrebiteľa. Z uvedených skutočností vyplýva, že zmluva neobsahuje ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. g) a súčasne RPMN je v zmluve uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Platby na základe týchto dohôd mali byť jednoznačne zahrnuté do výpočtu RPMN a aj do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Vzhľadom na chýbajúci údaj v zmluvách (§ 9 ods. 2 písm. f) a nesprávne uvedené údaje (§ 9 ods. 2 písm. g/), úvery treba považovať za bezúročné a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona. č. 129/2010 Z.z., nakoľko ide o neuvedenie, resp. nesprávne uvedenie takých údajov v zmluve, ktorých neuvedenie/nesprávne uvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca poskytol žalovanej na základe zmluvy o úvere č. 8500112854 úver v sume 750 Eur, pričom žalovaná celkovo zaplatila na tento úver sumu 859,74 Eur a na základe zmluvy o úvere č. 8500112851 úver vo výške 1.500 Eur, na ktorý zaplatila sumu 1.719,27 Eur. Vzhľadom to, že zmluvy o úvere sú bez úrokov a bez poplatkov, žalovaný by mal nárok na zaplatenie len sumy 750 Eur zo zmluvy o úvere č. 8500112854 a sumy 1.500 Eur zo zmluvy o úvere č. 8500112851. Pokiaľ ide o Dohody o poskytovaní služieb, ktoré boli uzavreté spolu s každou z úverových zmlúv, tieto dohody boli žalovaným účelovo uzavreté ako samostatné zmluvy, pretože to nasvedčuje skôr tomu, že v skutočnosti sa žalovaný len snažil obísť ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za spotrebiteľský úver. Uvedené dohody sú typickými formulárovými zmluvami vypracovanými žalovaným, pričom text týchto dohôd je vo všetkých prípadoch rovnaký, dopĺňali sa v nich len údaje týkajúce sa čísla dohody, ktoré je zhodné so zmluvou o úvere, v súvislosti s ktorou boli uzavreté, údaje o spotrebiteľovi a percentuálne vyjadrenie výšky odplaty (bod 7.1. dohody). Výška odplaty za služby, ktoré mali byť žalobkyni poskytované, je uvedená vo výške 2,57% (v prípade oboch dohôd) zo sumy schváleného úveru, zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Táto mala byť platená v rámci mesačných splátok úveru po dobu 42 mesiacov vo výške 17,34 Eur (v prípade dohody č. 8500112854) celkovo v sume 728,70 Eur a v prípade dohody č. 8500112851 po dobu 42 mesiacov vo výške 34,70 Eur, t.j. spolu v sume 1.457,40 Eur. Tieto dohody o poskytovaní služieb možno považovať za dohody v rozpore s dobrými mravmi, keďže žalobkyňa ako spotrebiteľ mala za služby v nich uvedené zaplatiť odplatu vo výške predstavujúcej asi 97% zo sumy poskytnutého úveru. Za uvedených okolností možno Dohody o poskytovaní služieb považovať za absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi.

4. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je právom majetkovým, a preto sa premlčuje podľa ustanovenia § 100 ods. 1 OZ. Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa teda môže premlčať tak v subjektívnej dobe (§ 107 ods. 1), ako aj v objektívnej dobe (§ 107 ods. 2), teda v danom prípade ide o kombinovanú premlčaciu dobu. Začiatok plynutia premlčacích dôb je určený

okamihom, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, než objektívna premlčacia doba a pre začiatok jej behu sa vyžaduje skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, pričom túto skutočnosť sa oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. Preto ani subjektívna lehota nemôže začať plynúť skôr, než vznikne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa týka. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa totiž oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať, že niekto získal bezdôvodné obohatenie na jeho úkor, a to aspoň v takej výške, že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Naproti tomu, plynutie objektívnej premlčacej doby je upravené bez akejkoľvek závislosti na subjektívnej vedomosti oprávneného a o bezdôvodnom obohatení na jeho úkor. V zmysle ustanovenia § 107 ods. 2 OZ objektívna premlčacia doba plynie odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo (R 25/1986, s. 111 ods. 4 a s. 112 ods. 1). Právna úprava uvedená v § 54a OZ je nastavená symetricky, teda de lege neposkytuje neprimeranú výhodu spotrebiteľovi. Pokiaľ ide o premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy, je nevymáhateľné, či už svedčí spotrebiteľovi alebo dodávateľovi. Jediným kritériom na to, aby sa aktivovali obmedzenia podľa § 54a OZ je povaha právneho vzťahu, nie subjekt, ktorému svedčí právo alebo povinnosť z hmotnoprávneho vzťahu. Musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu podľa ustanovenia § 52 ods. 1 OZ a nie je rozhodujúca povaha subjektu, ktorého právo sa v spotrebiteľsko-dodávateľskom vzťahu oslabí. Na základe ustanovenia § 54a OZ môže byť rovnako oslabené právo spotrebiteľa aj dodávateľa. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci deň, kedy skutočne (fakticky) došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Zo žalobkyňou predložených písomných dôkazov vyplýva, že na úver č. 8500112854 zaplatila dňa 17.02.2017 sumu 40,94 Eur a dňa 24.02.2017 2x 40,94 Eur, ktoré spolu predstavujú čiastku 122,82 Eur, pričom žalobkyňa sa z tohto úveru domáha vydania bezdôvodného obohatenia v sume 109,74 Eur z čoho je zrejme, že už zaplatením splátky zaplatenej dňa 17.02.2017 vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie. Takisto žalobkyňa zaplatila na úver č. 8500112851 dňa 17.02.2017 sumu 81,87 Eur a dňa 24.02.2017 2x 81,87 Eur čo spolu predstavuje sumu 245,61 Eur, pričom na základe tejto zmluvy sa domáha vydania sumy 218,47 Eur z čoho je zrejme, že už zaplatením splátky dňa 17.02.2017 vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie. Bezdôvodné obohatenie vo výške, v ktorej sa jeho vydania žalobkyňa domáhala, na strane žalovaného vzniklo dňom 24.02.2017. Z výpovede žalobkyne vyplýva, že sa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, že bezdôvodné obohatenie získal žalovaný dozvedela najskôr dňom 20.03.2017 (t.j. v čase kedy odstúpila od Dohôd o poskytovaní služieb). Už v tento deň v odstúpení od dohody o poskytovaní služieb uvádza, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Súd teda považoval za preukázané, že dňom 20.03.2017 sa žalobkyňa dozvedela resp. vedela o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov a že v tento deň už zaplatila na poskytnuté úvery viac ako jej bolo žalovaným poskytnuté. Žaloba žalobkyne bola na tunajšom súde podaná dňa 10.02.2020. Z uvedeného potom vyplýva, že žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola na súde podaná po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby, na ktorú súd vzhľadom na ustanovenie § 54a OZ musí prihliadať bez ohľadu na to, či je alebo nie je uplynutie premlčacej lehoty v prospech spotrebiteľa. S poukazom na to, že žalobkyňa dňa 20.03.2017 vedela o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov a vedela tiež aj o výške už zaplatenej sumy a tiež o tom o koľko zaplatená suma prevyšovala poskytnutý úver, súd dospel k záveru, že žalobu nepodala v zákonom stanovenej 2-ročnej premlčacej lehote a preto jej žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu zamietol. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto súd rozhodol o náhrade trov konania. Súd vychádzal z toho, že žalovaný bol v spore úspešný v celom rozsahu, preto rozhodol tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, osobitným uznesením súdny úradník.

5. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa, v ktorom uviedla, že súd prvej inštancie správne posúdil spornú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch čo medzi stranami sporu nebolo ani sporné. Správne posúdil zmluvy o revolvingovom úvere za bezúročné a bez poplatkov, dohody o poskytovaní služieb za absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu premlčania uplatneného nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Postup súdu prvej inštancie pri posúdení námietky premlčania nepovažuje za správny, je v rozpore so zákonom, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a je nepreskúmateľné. K subjektívnej premlčacej dobe poukázala na to, že zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od

kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slová „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa otiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie odkedy plnila, resp. jej plnenie bolo poskytnuté. Ako vyplýva z početných rozhodnutí súdov, pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Zdá sa teda, že nepostačujú pochybnosti, ale „dozvedenie“ sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia. K subjektívnej premlčacej lehote uviedla, že za pomoci občianskeho združenia HOOS dňa 20.03.2017 odstúpila od dohody o poskytovaní služby z dôvodu neprijateľnej zmluvnej podmienky a zároveň žiadala žalovaného prehodnotiť zmluvy o revolvingovom úvere, nakoľko boli považované za bezúročné a bez poplatkov. V tom čase o bezdôvodnom obohatení nevedela ani nebola informovaná. Až začiatkom februára 2020 (02/2020) opakovane za pomoci občianskeho združenia HOOS a na základe podkladov odoslaných žalobkyňou (Zmluvy o revolvingovom úvere, úhrady platieb), bol vypracovaný žalobný návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti tak možno konštatovať, že od uvedeného dátumu je možné začať počítať plynutie subjektívnej premlčacej doby, ktorá by žalobkyňi uplynula dňa 02/2022. V tomto smere poukázala aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. US 430/2018 zo dňa 05.12.2018, ktorý podporil úvahy odvolacieho súdu o tom, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až od Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, ktoré uvedenú skutočnosť potvrdilo aj písomne. Aj s ohľadom na tento záver Ústavného súdu Slovenskej republiky možno mať za to, že záver súdu prvej inštancie o premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby nebol správny. K objektívnej premlčacej dobe uviedla, že pre určenie momentu plynutia subjektívnej premlčacej doby je dôležitý moment, kedy k bezdôvodnému obohateniu prvýkrát došlo, resp. týmto momentom môže byť najneskôr moment splatenia celého dlhu spotrebiteľom. Moment začatia plynutia objektívnej premlčacej doby tak možno odvíjať najneskôr od splatenia dlžnej sumy žalobkyňou. Pri zmluve o revolvingovom úvere č. 8500112851 sa istina úveru začala preplácať platbami od 17.02.2017 a pri zmluve o revolvingovom úvere č. 8500112854 zo sa istina úveru začala spotrebiteľom preplácať platbami od 17.02.2017. Žaloba bola podaná dňa 10.02.2020. Keďže zmluvy o revolvingovom úvere sa istiny úveru začali spotrebiteľom preplácať platbami od 17.02.2017, objektívne premlčacia doba by neuplynula skôr ako dňa 17.02.2020, a keďže žaloba bola podaná dňa 10.02.2020, bola podaná aj v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby. Vzhľadom na vyššie uvedené teda možno konštatovať nesprávny záver súdu prvej inštancie o uplatnení práva žalobkyne v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby, teda nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v čase podania žaloby nebol ešte premlčaný. V súvislosti s horeuvedenými skutočnosťami napáda aj súvisiaci výrok o trovách konania. V tejto súvislosti poukázala aj na skutočnosť, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku o trovách konania nepostupoval spravodlivo, keď na jednej strane konštatuje pochybenie žalovaného ako dodávateľa / zmluvy o revolvingovom úvere sú bezúročné a bez poplatkov, dohody o poskytovaní služieb sú absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi /, ale na druhej strane žalovanému prizná 100 % náhradu trov konania. Nemohol súd prvej inštancie aj v tejto časti rozhodovania vziať zreteľ na podmienky osobitného zreteľa a žalovanému nepriznať náhradu trov konania, ktorému by tým nevznikla žiadna ujma / vzhľadom na finančné možnosti a postavenie žalovaného/. Kde je teda spravodlivosť, na ktorú poukazoval súd prvej inštancie. Navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel, eventuálne, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že spochybňuje tvrdenia žalobkyne o podaní žaloby pred uplynutím subjektívnej premlčacej doby. Sama žalobkyňa v podanom odvolaní uvádza skutočnosti, ktoré jej tvrdenia popierajú. Žalobkyňa uviedla, že v roku 2017 (v marci) sa dozvedela o bezúročnosti úverov. Napriek tomu si nárok odôvodňovaný od bezúročnosti uplatnila až vo februári 2020, čiže po takmer 3 rokoch (kedy už subjektívna premlčacia doba dávno uplynula). Zároveň sama uviedla, že vyššie uvedené skutočnosti mala od združenia HOOS. Ani tvrdenie o objektívnej

premlčacej dobe nie je správne. Keďže jednotlivé splátky obsahujú časť určenú na úhradu istiny a časť na úhradu úroku, potom pri závere o bezúročnosti je obohatením len časť - ktorá pripadá na úhradu úroku. Od jej úhrady začína plynúť premlčacia doba. Nemá oporu v žiadnom dôkaze a v preukázanej skutočnosti, že splátkami sa najskôr uhrádza istina úveru. Také splácanie dohodnuté nebolo. Súd prvej inštancie správne rozhodol aj o náhrade trov konania, nakoľko rozhodol v súlade so zásadou procesnej zodpovednosti za výsledok konania. Navrhoval, aby odvolací súd napádaný rozsudok ako vecne správny potvrdil a súčasne aby mu priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vecne správny.

8. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

9. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď žalobu zamietol.

10. Podľa § 107 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

11. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

12. Odvolací súd upriamuje pozornosť na § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z obsahu ktorého jednoznačne vyplýva, že pre začiatok subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, keď sa oprávnený skutočne dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie jeho práva. Vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a o tom, kto ho získal, musí byť teda skutočná a nie iba predpokladaná, pretože, len tak oprávnený vie o tom, že na jeho úkor sa niekto bezdôvodne obohatil, môže uplatniť svoje právo, t.j. požadovať vydanie dôvodného obohatenia. Nie je pritom rozhodujúce ani to, či sa oprávnený o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti, a to napríklad aj prípadnou neznalosťou právnych predpisov.

13. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, a to zo žalobkyňou predložených písomných dôkazov, že na úver č. 8500112854 zaplatila dňa 17.02.2017 sumu 40,94 Eur a dňa 24.02.2017 2x 40,94 Eur, ktoré spolu predstavujú čiastku 122,82 Eur, pričom žalobkyňa sa z tohto úveru domáha vydania bezdôvodného obohatenia v sume 109,74 Eur z čoho je zrejmé, že už zaplatením splátky zaplatenej dňa 17.02.2017 vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie. Takisto žalobkyňa zaplatila na úver č. 8500112851 dňa 17.02.2017 sumu 81,87 Eur a dňa 24.02.2017 2x 81,87 Eur čo spolu predstavuje sumu 245,61 Eur, pričom na základe tejto zmluvy sa domáha vydania sumy 218,47 Eur z čoho je zrejmé, že už zaplatením splátky dňa 17.02.2017 vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie. Bezdôvodné obohatenie vo výške, v ktorej sa jeho vydania žalobkyňa domáhala, na strane žalovaného vzniklo dňom 24.02.2017. Z výpovede žalobkyne pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, že bezdôvodné obohatenie získal žalovaný dozvedela najskôr dňom 20.03.2017 (t.j. v čase kedy odstúpila od Dohôd o poskytovaní služieb). Už v tento deň v odstúpení od dohody o

poskytovaní služieb uvádzala, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie teda správne považoval za preukázané, že dňom 20.03.2017 sa žalobkyňa dozvedela resp. vedela o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov a že v tento deň už zaplatila na poskytnuté úvery viac ako jej bolo žalovaným poskytnuté, preto v tejto časti odvolací súd nepovažoval námietky žalobkyne uvádzané v odvolaní za opodstatnené. Keďže žaloba žalobkyne bola na súde podaná dňa 10.02.2020, súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola na súde podaná po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby, na ktorú súd vzhľadom na ustanovenie § 54a OZ musel prihliadať bez ohľadu na to, či je alebo nie je uplynutie premlčacej lehoty v prospech spotrebiteľa. Vzhľadom na vyššie uvedené, s poukazom na to, že žalobkyňa dňa 20.03.2017 vedela o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov a vedela tiež aj o výške už zaplatenej sumy a tiež o tom, koľko zaplatená suma prevyšovala poskytnutý úver, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa žalobu nepodala v zákonom stanovenej 2-ročnej premlčacej lehote a preto súd prvej inštancie správne žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu zamietol. Čo sa týka použitia objektívnej premlčacej doby, na ktorú poukazovala žalobkyňa, odvolací súd zdôrazňuje, že pri právach na vydanie bezdôvodného obohatenia ustanovuje Občiansky zákonník premlčaciu dobu v § 107, a to kratšiu subjektívnu (ods. 1) a dlhšiu objektívnu (ods. 2). Ich začiatok je upravený odlišne. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Teda nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Neprichádza tu už do úvahy objektívna premlčacia doba podľa ustanovenia § 107 ods. 2 ak už uplynula subjektívna.

14. Rovnako správne rozhodol súd prvej inštancie aj o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP, nakoľko rozhodol v súlade so zásadou procesnej zodpovednosti za výsledok konania. V sporových konaniach sa pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu. Podľa tejto zásady súd strane, ktorá mala v konaní úspech, priznáva nárok na náhradu trov konania podľa jej pomeru úspechu v konaní a to proti strane neúspešnej. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Súd prvej inštancie v danom prípade teda správne vychádzal z toho, že žalovaný bol v spore úspešný v celom rozsahu, preto správne rozhodol tak, že žalobkyňa uložil povinnosť zaplatiť žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v konaní neboli splnené zákonné podmienky na aplikáciu ust. § 257 CSP, tak ako namietala žalobkyňa v odvolaní a to vzhľadom k neexistencii dôvodov hodných osobitného zreteľa.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, preto odvolací súd námietky žalobkyne uvádzané v odvolaní nepovažoval za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyne v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).